

[Undervisningsministeren]

lidt før de andre, kan vi blive det sted, hvor mange af EF-pengene til forskning og udvikling inden for bioteknologien lander. Det synes jeg er et perspektiv, vi skal tage med i betragtning.

Hr. Rahbæk Møller talte om perspektivet i at få en forureningsfri produktionskæde fra landbrug til industri. Det tror jeg passer meget godt ind i det, hr. Niels Anker Kofoed talte om, og det er også et af de perspektiver, jeg ser. Han tilsluttede sig det økonomiske omfang, vi her har lagt op til.

Jeg tror også, det økonomiske omfang er rigtigt. Vi skal jo tænke på, at det er sin sag pludselig at få uddannet alle de mennesker, som skal udføre denne forskning. Der har desværre i årevis været mangel på ansøgere til de naturvidenskabelige fakulteter på universiteterne. Københavns Universitet har bl.a. manglet studenter ikke mindst inden for disse felter – ikke inden for faget biologi, men inden for de fag, som har med bioteknologi at gøre. Sådant set er det paradoksalt. De studerende har stået i kø på medicin, har stået i kø på biologi, altså stået i kø for at blive gymnasielærere i biologi, men inden for det, som vi her taler om, har det skortet på ansøgere og på indsats. Det er for så vidt deprimerende, men »bedre sent end aldrig«. Der må være mulighed for, at vi kan bruge både medicinere og folk, der er uddannet til at blive biologilærere, i denne forskning.

Så var der spørgsmålet om folkeoplysningen, som både fru Lone Dybkjær og hr. Rahbæk Møller rejste. Er der penge nok? Skal det foregå i samarbejde med Teknologinævnet? Til det sidste vil jeg svare: ja, naturligvis. Det er også nævnt på side 1 i forslaget, nederst i højre spalte. Jeg vil gerne drøfte med udvalget, hvordan vi kan praktisere det, der står om samarbejde med Teknologinævnet. Jeg kan ikke se, hvorfor Teknologinævnet ikke skulle kunne søge nogle af midlerne. Det var da naturligt.

På den anden side vil jeg gerne sige, at vi nok ikke skal lave en stor statskampagne på dette felt. Vi lever i folkeoplysningens land med masser af voksenundervisning i fritidslovens regi, med folkehøjskoler, der laver masser af kurser om disse ting, med et folkeuniversitet, som også har det formål, at forskere skal komme ud og fortælle almindelige mennesker om perspektiverne i deres forskning. Med andre ord, vi har en lang række

kanaler og meget store muligheder for at øse af bevillinger til denne oplysningsvirksomhed, som jeg er lige så meget tilhænger af som de ordførere, der har talt om det. Så lad os endelig ikke forestille os, at den eneste oplysning, der skal foregå, skal være den, vi bevilger 5 mill. kr. til. Nej, det er jo en lille pebernød i forhold til hele folkeoplysningssektoren, som jeg kan spore interesserer sig kolossalt for dette her. En af de højskolefolk, der har ytret sig stærkt om bioteknologien, er jo fru Grethe Rostbøll. Andre kunne nævnes.

Fru Lone Dybkjær har ret i, at personudveksling er vejen til at få gang i det tværfaglige samarbejde, vi skal have op at stå. Derfor må vi have fjernet de barrierer, som hindrer personudveksling, og det er de barrierer, vi finder både mellem den offentlige og den private sektor, mellem forskellige ministerier, som vogter over sektorinteresser, og mellem forskellige institutioner, som er bangé for at der skal gå noget fra dem.

Fru Lone Dybkjær peger her på et helt centralt problem. Somme tider kan man blive deprimeret over, at et så lille land som Danmark har så mange indre barrierer at slås med, når vi skal samarbejde om løsningen af væsentlige opgaver. Lad os nu prøve, om ikke lige netop dette program kunne blive et eksempel på, at vi kan få et samarbejde i stand om løsningen af en virkelig central opgave.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Det, der bringer mig herop, er ministerens bemærkninger om, at Socialdemokratiet lod sig inspirere af Grønspættebogen. Det kan såmænd godt være rigtigt, lige så vel som regeringen og vi lod os inspirere af den almindelige debat i samfundet om bioteknologiens muligheder. Vi tog turen sidste gang. Der er vist ikke nogen, der har patent på at lade sig inspirere af, hvad der rent faktisk sker, til at danne sig en mening om, hvad der er givtigt at sætte ind på. Lad os indrømme hinanden det.

Dernæst er der spørgsmålet om flere penge. Når jeg stillede det spørgsmål, så er det, fordi vi i vores forskningsprogram siger, at vi gerne ville nå op på 3 pct. af bruttonationalproduktet. Der er somme, der mener, at det kunne være svært rent faktisk at finde res-